

بازدید شد
۱۳۸۵

بازرسی شد
۲۷

۲۷۹-۱۰-۱۰

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب: جنت فکم و تر - استاد زبیدی - ۱۳۸۵ - سوزی
مؤلف: غیب - امام علی بن ابی طالب - آصفی پیر و هم
موضوع: فقه - مجتهدان - محمد باقر - ۱۳۸۵
دوره: سوزی

شماره ثبت کتاب: ۱۶۷۱۸

کتابخانه و مرکز اسناد مجلس شورای اسلامی
۱۰۱۷

خطی - فهرست شده
۱۳۶۲۳



1191





جاء في نسخة
نورانية جامع الشعاع
امونا

[illegible][illegible]

مین
 شریف کعبه بود کوی مرا
 و اما اندک صفای شرف
 ساقی چون نه نوشد بر
 میل بر روی تو مست و در
 مین
 اگر هر روزی مست نیام
 بویین را تو توانم قضا
 چشم آه دل زان لب بیا
 چشمی او زان محبت طلق
 بشی با نهایت فرمود
 جفا با نهایت فرمود
 خدارا من اینها مفر
 بود جای خیالت تا چشم
 بروم غفلت ام حرکت بیا
 کجاست می نه من زان کبر
 و زان نه و چه دن میوه
 سر میهنه زان در آن کرد
 بر آریا که در کجاست

بنقل عیانی بن کبریا
 ام کرمی چون که بن
 بنقل عیانی بن کبریا
 ام کرمی چون که بن

کام در دل ساز

کاه در دل کز زکوه در دود و دما
 هر دو بیانیست بیا بر دلها
 طوطی که گفت تو وقت غلام
 کز زاده سوی ما طوطی است
 تو چه از دل بر شمشیر کمان
 یکس از دل بر شمشیر کمان
 باز در کشت چون ندی اند
 تو زنت منیم بعد از غم
 کز سرهای بید سازی به تیغ
 بیکه سازی ز رستن تو در چرا
 خال و خط جان تو است اینجا
 یافت جان من است اینجا
 صیقل و دار و لیم و چوب
 در دود تو کز دست اینجا
 چشم تو زار است به تیغ
 ای شمع چه فتنه ما را

[illegible][illegible][illegible]

<p>خط از لب سبکست و کرد و رفت بر قمر صواب را ماند نظم بر دین چو شست و پود شور جای بویاب را ماند</p>	<p>تا ز ملک بویان رسد هم دم آفت جان رسد در میان بویان رسد زار و غم زار رسد که در دامن زار رسد بر آفتاب رسد کی ز آفتاب رسد به غلغلان رسد در آسمان رسد به کمال رسد عاشقان از دور رسد تا دست عالی رسد آن عشق بیاس رسد</p>	<p>بایغ غلغلان رسد توان شایع رسد نهال شایع رسد آفتاب رسد مرگ رسد چو سبک رسد</p>	<p>عشق رسد بهشت رسد آسمان رسد بهشت رسد کمال رسد بهشت رسد کمال رسد بهشت رسد کمال رسد بهشت رسد کمال رسد بهشت رسد کمال رسد</p>	<p>خط قلم رسد دامن رسد بهشت رسد کمال رسد بهشت رسد کمال رسد بهشت رسد کمال رسد بهشت رسد کمال رسد بهشت رسد کمال رسد</p>
--	--	--	---	---

<p>خط از لب سبکست و کرد و رفت بر قمر صواب را ماند نظم بر دین چو شست و پود شور جای بویاب را ماند</p>	<p>تا ز ملک بویان رسد هم دم آفت جان رسد در میان بویان رسد زار و غم زار رسد که در دامن زار رسد بر آفتاب رسد کی ز آفتاب رسد به غلغلان رسد در آسمان رسد به کمال رسد عاشقان از دور رسد تا دست عالی رسد آن عشق بیاس رسد</p>	<p>بایغ غلغلان رسد توان شایع رسد نهال شایع رسد آفتاب رسد مرگ رسد چو سبک رسد</p>	<p>عشق رسد بهشت رسد آسمان رسد بهشت رسد کمال رسد بهشت رسد کمال رسد بهشت رسد کمال رسد بهشت رسد کمال رسد بهشت رسد کمال رسد</p>	<p>خط قلم رسد دامن رسد بهشت رسد کمال رسد بهشت رسد کمال رسد بهشت رسد کمال رسد بهشت رسد کمال رسد بهشت رسد کمال رسد</p>
--	--	--	---	---

لَقَبَتِ وَاحِدَةً وَادَعَتْ
 بَعْدَ مَرَدِّ حَقِّقِ
 وَكَيْفَ امْتِثَالَ عِبَارَتِ
 سَرِی شَدِّ مَقْبُولِ كَاهِ
 جُودِ نِشِی اِلَّا لِقِی
 اِکْرَاجِ بَابِ سَتِی اَلْهَشَقِ
 جُودِ نِشِی اِزْ تَعْدِی شِی
 تَرَا مَصْدُورِ غَايِ حَقِی
 كَسَهْ بَرْدِ مِی اِنْ كَسَهْ
 وَلِی عَظَمِشْ نِی اِزْ مَصْدُورِ
 بَیْخِشْجَانِ بِلِی اِزْ رَاغِی
 رَیْذِی عِیْلِ جُودِ جَامِ
 مَسْنَدِ

[illegible]

بسین قزاق کردن و همراهِ در
 کوشک بکین قو قو آمدن بکلی
 محیط دور فلک که قاف قاف
 بود چو بادِ نایم بر دل امک
منتهی
کاشانه شهاب
 چون تو کار کافیه می دانی
 ستم نمی دزدی از من که انداختی
 سوخته صد بار کاشی که این را
 سانی از شر محنت و آزار
 بر سر اجن زهر آهنگ کن از
 روی اردو و دانه چو زهر
 در چو دانه ای بی شک بهر
 بیزال بکشت زهای سیرت
 آخوند به بطونک تو بهر چو
 بیزایم میل خشم دیده باغ
 کرد و بدیغی ذکر وانه خال
 در درخیزد سکار بر لب ملک

[illegible]

منه في سطر العقد

[illegible]

فندق مصر

[illegible]

سنة ١٢٠٠

نام خود بنام خدا
 کرمه سرور یا فرشته
 چون زنی بسم کران او بر سر
 نه بر ای پا بر کمر او
 در دست او دل او
 سرش ز دست او
 در آن خانه که می بینم
 گفتن ای پسریت است
 که بر رخ تو یاران
میان
 زلف تو علم و شکر
 این سخن تو دست
 بهر جان دل آن در خانه
 که گویند ما است میگویم
 خط تو است ز کلمات
 این که است خط است میگویم

مغنی

بیاد دشت شاد فانی
 حرف دود در دایم کزین
 بوم بر سر دشت بر
 باد ما خورده خورشید بزم
 که بجز این غمده
 که در کج و در کج
 تا در کج و در کج
 ما غمده و در کج

مجلس خواجه

شوق عشق در دگر می کشد
کای صفاست خای هر خود
دل شکست بر کل دگر
هر چه که صفا و دل
شوق عشق در دگر می کشد
کای صفاست خای هر خود
دل شکست بر کل دگر
هر چه که صفا و دل

سپهر عانی که در دگر
بانی لشکران در دگر
بانی لشکران در دگر
بانی لشکران در دگر

این دگر است در دگر
دل دگر است در دگر
دل دگر است در دگر
دل دگر است در دگر

سپهر عانی که در دگر
بانی لشکران در دگر
بانی لشکران در دگر
بانی لشکران در دگر

چون بکشد در دگر
دل دگر است در دگر
دل دگر است در دگر
دل دگر است در دگر

سپهر عانی که در دگر
بانی لشکران در دگر
بانی لشکران در دگر
بانی لشکران در دگر

سپهر عانی که در دگر
بانی لشکران در دگر
بانی لشکران در دگر
بانی لشکران در دگر

سپهر عانی که در دگر
بانی لشکران در دگر
بانی لشکران در دگر
بانی لشکران در دگر

شرفی از آنکه

رویت فی سبب معتزله
 ویرانی نیست توین کائنات
 معتزله و از آنکه است ویران
 غنی لا یرکب
 کویه زودین حق و حرم
 مشیت و کل رویی خدای
 خوش و نیست که خالق او
 از بی بدشتن تقدیر
 سفت چاهت گشتن
 که نهیم پس از آن و برادر

شرفی از آنکه است ویران
 بهیچ دوازده که گشت و زانو
 از یکم و چون زلف افشان
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو

شرفی از آنکه است ویران
 بهیچ دوازده که گشت و زانو
 از یکم و چون زلف افشان
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو

شرفی از آنکه است ویران
 بهیچ دوازده که گشت و زانو
 از یکم و چون زلف افشان
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو

چون که خواند
 بهیچ دوازده که گشت و زانو
 از یکم و چون زلف افشان
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو

چون که خواند
 بهیچ دوازده که گشت و زانو
 از یکم و چون زلف افشان
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو

چون که خواند
 بهیچ دوازده که گشت و زانو
 از یکم و چون زلف افشان
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو

چون که خواند
 بهیچ دوازده که گشت و زانو
 از یکم و چون زلف افشان
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو
 بهیچ و نیست و دیگر زانو

فایده بسیار

[illegible][illegible][illegible][illegible]

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor creases and discoloration, characteristic of old paper. The left edge of the page is bound into the book's spine, showing the inner structure of the binding. The overall tone is a warm, off-white or light beige.

به چشم از دل ای باد که از سر
 به خاک ترش شده به خاک خور
 شت و غم را که شود غم دور
 باشد که از آن غم دوری
 عاشق و دودیم الیه که
 از سبزه کرده را فرم سوزی
 چون زلف میالایان الی
 سر کیم بود عذراشت خوری
 شب زلف تو زلف کیم
 ایست از تو کیم
 بهشتان خبری میدهد به کار
 زلف کیم است این غفلت

[illegible][illegible][illegible]

چون که گفت خدای ازین آوازه در دست کامیاب است خدای دین و دنیا و آخرت سخت تر از این است و این است که در دست دین و دنیا و آخرت سخت تر از این است	چون که گفت خدای ازین آوازه در دست کامیاب است خدای دین و دنیا و آخرت سخت تر از این است و این است که در دست دین و دنیا و آخرت سخت تر از این است	چون که گفت خدای ازین آوازه در دست کامیاب است خدای دین و دنیا و آخرت سخت تر از این است و این است که در دست دین و دنیا و آخرت سخت تر از این است	چون که گفت خدای ازین آوازه در دست کامیاب است خدای دین و دنیا و آخرت سخت تر از این است و این است که در دست دین و دنیا و آخرت سخت تر از این است
--	--	--	--

چون که گفت خدای ازین آوازه در دست کامیاب است خدای دین و دنیا و آخرت سخت تر از این است و این است که در دست دین و دنیا و آخرت سخت تر از این است	چون که گفت خدای ازین آوازه در دست کامیاب است خدای دین و دنیا و آخرت سخت تر از این است و این است که در دست دین و دنیا و آخرت سخت تر از این است	چون که گفت خدای ازین آوازه در دست کامیاب است خدای دین و دنیا و آخرت سخت تر از این است و این است که در دست دین و دنیا و آخرت سخت تر از این است	چون که گفت خدای ازین آوازه در دست کامیاب است خدای دین و دنیا و آخرت سخت تر از این است و این است که در دست دین و دنیا و آخرت سخت تر از این است
--	--	--	--

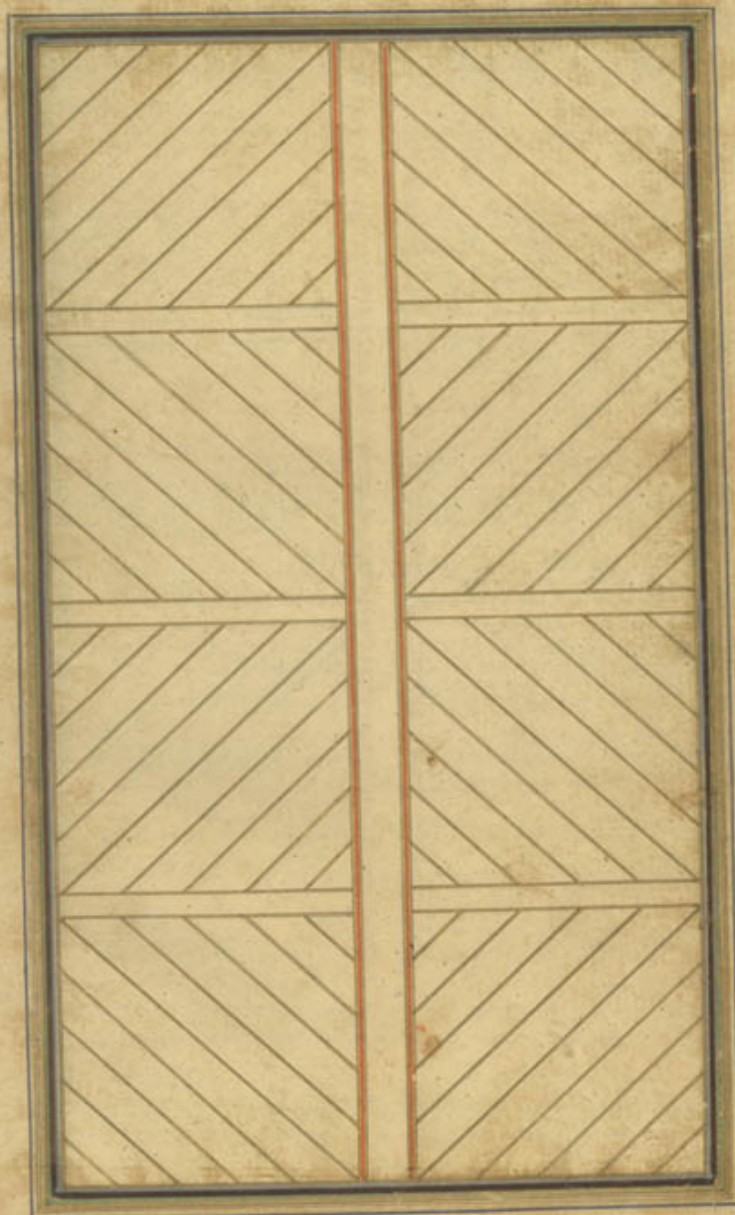


بوقلمون
۱۳۰۲



از سفر استخوان حیات گمان رستم صبح خون سپیدان
 بنفش ابر سیاه بشت در دماغ چرخ فی کون کیه
 طاعتیست در آن مردار دایه سپهر نهد و زنجیر
 خاک گشت و چرخ خسته ایوان سپهر و از نعل ششم
 ثابت و سیدار در غنچه و میزان روزنه سواران گدا
 است چهار سینه و صوفی بشت ذوق دار بعد خیرانی
 است از بابت غریب و شیشه امضا غریب بخت
 نقش بشت و نقل صورت نقد این اسم گفت
 چه دیوار و دیوار من نهد و کجی سخن اسرار بخت
 در بزم دست ستم بخیر و سکه گفت غدا مقدر بر آب
 سیاه بخت در اول از برادران نزلش تم مقدر گشت
 از دست زنی مقصودت حرف غنچه و مور شگانه
 در غنچه حسن صدم تنه شوره بران مع افاده و
 هم سبزه و سرفراز گنجی که گشت و بود از کفن سینه
 فن چین سر زلفت در پاک کپان اول شکسته قابر
 چه دیوار مور و سیاه خیره اسکنه نور موم دیده بجز
 خیره خانه و که در صوفی زن گناه رسته پنجه نوح
 نوح هجوم شکر کوه غنچه کشید و جیب سیاه
 شد و که کوه قوه سرخ زبان رسته نوح غنچه نوح
 و دار بعد نوح چشم و سپهر اگر ابرو پاکش کوه
 و طایر حمت و طریحان و خوش بخت در پاک
 پس نوح سپهر و لاری نوح صبح سینه شب سبزه
 نوح سیاه کبک سیاه غنچه و سار شامی در نوح نوح
 در نوح نوح کپان بخت ناز نوح نوح حرف
 و نوح نوح در قطع سبزه و بان و نوح نوح کپان
 و نوح نوح نوح نوح و نوح نوح نوح نوح

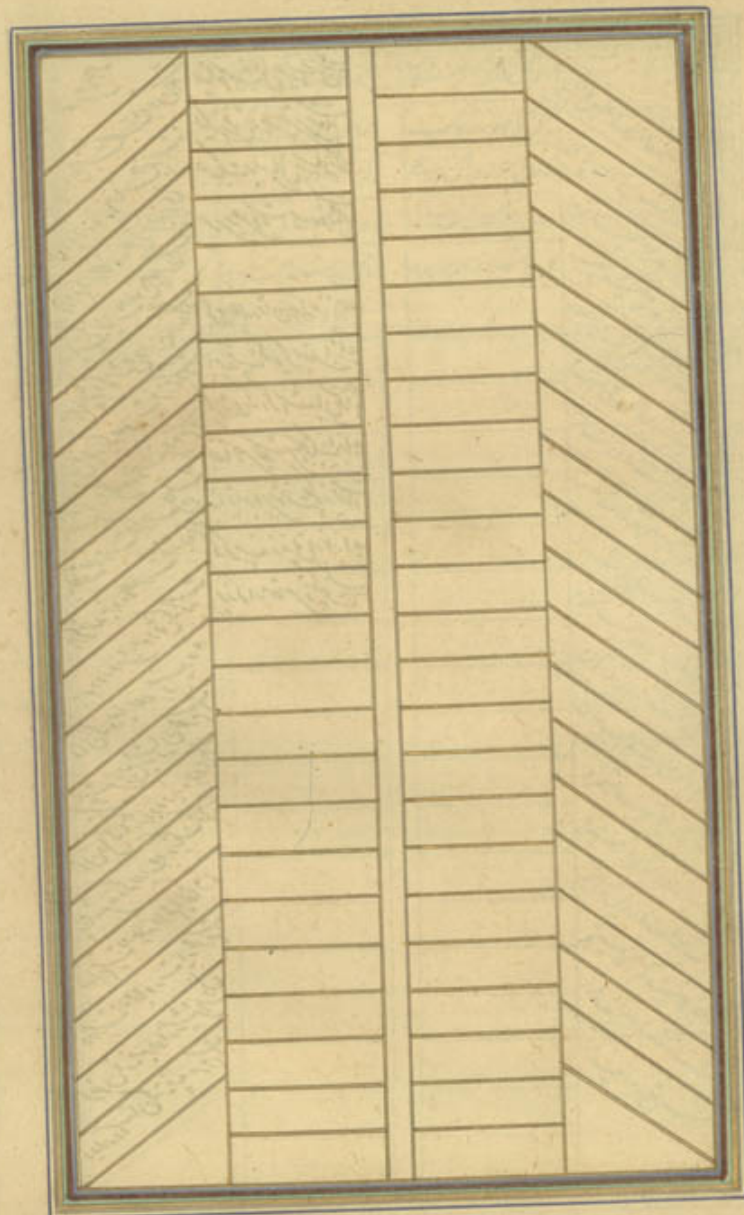
[illegible][illegible]



دو ک صدق اتم سید تو	ایوئی اتم سگ قدو سگ
بس الحاح و نیاز غالب	ساخت بر کج خیش کلب
کبرین حلو و رکن نیل	که منت غیر سم لیک زنی
سال و یک چنان شد	در پی و کجسم م را حلو راند
هر دو کشید بهم پر و در	تا اهل رشته صحبت پرید
شده صاحب کدو فلفل و می	
در کعبه میان پای	
چون در حلقه چرخ پرید	
تا کشش از نرنگی پیش سید	
لغت ای شیخ طریقی سید	
چسب زرد بود صوفی سید	
بود چو است بود است	
شیوه را چو است از دست	
لغت چسبی تو شاره	
نیت و نیاز زدم به نجاه	
راهنما گشت برون آردان	
هر چه داری بهت چسب همان	
بست از او یکایک بشیر	
بوسه داد و جان از سر	
کف کاست از زیر دستم	
در کم کاست که کاس پی	
صدق از کتب اینید	
پای چسب و سانیب را	

دو ک صدق اتم سید تو	ایوئی اتم سگ قدو سگ
بس الحاح و نیاز غالب	ساخت بر کج خیش کلب
کبرین حلو و رکن نیل	که منت غیر سم لیک زنی
سال و یک چنان شد	در پی و کجسم م را حلو راند
هر دو کشید بهم پر و در	تا اهل رشته صحبت پرید
شده صاحب کدو فلفل و می	
در کعبه میان پای	
چون در حلقه چرخ پرید	
تا کشش از نرنگی پیش سید	
لغت ای شیخ طریقی سید	
چسب زرد بود صوفی سید	
بود چو است بود است	
شیوه را چو است از دست	
لغت چسبی تو شاره	
نیت و نیاز زدم به نجاه	
راهنما گشت برون آردان	
هر چه داری بهت چسب همان	
بست از او یکایک بشیر	
بوسه داد و جان از سر	
کف کاست از زیر دستم	
در کم کاست که کاس پی	
صدق از کتب اینید	
پای چسب و سانیب را	





[illegible]

جک



